

כותרת: אגדה – איך נוצרו מערות קולומבריום הכותבת: לא ידוע

לפני שנים רבות מאוד, הייתה פה עיר יוונית בשם מרשה. בתקופה ההיא, לכל עיר היה אל או אלה הקדושים במיוחד לעיר – והאלה הקדושה לעיר מרשה הייתה אפרודיטה: אלת האהבה והיופי. אנשי העיר עמלו שנים רבות עד שהיה בידיהם סכום הכסף הדרוש לבניית פסל ההולם את האלה הקדושה שלהם, ואכן היה זה הפסל המדהים בעולם. היא הייתה עשויה שיש לבן, לבושה בבגדי משי ורודים, סנדלי זהב עדינים ותכשיטי זהב ופנינים. מדהימות מכל היו זוג עיניה: שני יהלומים עצומים, וכמובן יקרים מאוד. את הפסל המדהים שמו אנשי העיר כאן, במקום שבו לא יפגעו בה קרניה האכזריות של השמש. כל בוקר, לפני שהלכו לעבודה, וכל ערב כשחזרו, באו אנשי העיר למערה להתפלל אל אפרודיטה על מזלם הטוב.

ובאותה עיר ממש חיו נער ונערה שהיו מאוד מאוהבים, אך כמו בכל הסיפורים, גם אהבה זו לא הייתה פשוטה. הנערה הייתה ביתו של ראש הכפר, והנער היה רועה פשוט. כל יום בערב היו השניים נפגשים בחשאי ורוקמים תוכניות לעתיד: איפה יגורו, כמה ילדים יהיו להם, אפילו הגיעו לשמות... וכל לילה בשכבו לישון היה הנער מחפש רעיונות לבעייתו הגדולה ביותר: איך יקבל את אישור האב להינשא לאהבת ליבו? איך ישיג מספיק כסף כדי לקבל את הסכמתו? אולי יפליג בימים ויחפש את מזלו? אבל אז אין ספק שעד שיחזור היא תינשא לאחר. ואם יעבוד קשה בעירם? ייקחו לו שנים רבות להרוויח מספיק כסף כדי להיחשב ראוי. חשב ולא מצא פתרון. והזמן עבר, ונערתו הפכה חסרת סבלנות "אתה לא אוהב אותי באמת, אם היית רוצה אותי באמת כבר היית מוצא פתרון! כמה זמן אני עוד אחכה לך? אתה רוצה שאני אמות בתולה זקנה?". והנער לא ידע מה לעשות.

יום אחד לפנות ערב, ירד למערה, להתפלל לאפרודיטה: "איך את, אלת האהבה, נותנת לדבר כזה לקרות? האם באמת לא נוכל להינשא רק בגלל כסף? איך זה יכול להיות?" הנער מירר בבכי. ואז, הוא ראה ניצוץ מוזר בעיניה של אפרודיטה... "באמת, אפרודיטה, את תתני לי את העיניים שלך כדי שאוכל להינשא לאהובתי? תודה לך, אכן את אלת האהבה האמיתית!" מאוחר יותר, כשכולם כבר ישנו, נכנס הנער למערה ובידו פטיש ואזמל, אבל אנשי העיר התכוננו לאפשרות כזאת, ועיניה של אפרודיטה היו מודבקות היטב. הוא עבד כל הלילה ובאור ראשון, עם ציוץ הציפורים, היה לום היה ביזו. באותן כמה שניות הוא ראה את העתיד הנפלא שמחכה לו ולאהבתו. אבל השחר הפציע, וראשוני המתפללים התחילו להיכנס למערה. הנער שלנו חצב מהר כוך קטן בקיר, הטמין בו את היהלום, וכיסה. כשהגיעו אנשי העיר הם פרצו בקריאות שבר: "מי העיז לחלל כך את קדושתה של אפרודיטה? מה נעשה עכשיו, איך נגייס שוב את סכום הכסף הדרוש כדי לקנות יהלום חדש?" והנער שלנו התאבל עימם, כשבבלו שמחה גדולה.

מרכז הדרכה מקוון של "שבילים"
ארגון מערכות החינוך החברתי קהילתי
אגף החינוך, התנועה הקיבוצית

בפגישתם הלילית היה הנער מאושר מאוד "את תראי, תוך שבועיים חתונה! אפשר להתחיל לתפור את השמלה." אך את תוכניתו המפורטת לא הסכים לספר. ובלילה הבא, כשכולם עזבו את המערה, נכנס הנער לחפש את אושרו. הוא חפר כוך קטן, והיהלום לא היה שם. חפר עוד אחד, ולא, ועוד ועוד. וכך עוד לילה, ועוד לילה, ונערתו כבר נישאה לאחר, והוא הלך והזקין, והיהלום לא נמצא. כך נוצרו כל החורים הללו בכל הקירות. ואומרים שעד עצם היום הזה, רוחו מגיעה לכאן כל לילה, ומחפשת את אושרו שנעלם, וכל בוקר מוצאים פה עוד כוך חדש.